

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број осам

Jeff Pippenger

2025-12-09

Број осам

Кога ће научити знању? и кога ће учинити да разуме наук? оне који су одбијени од млека и одвојени од дојки.

Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало. Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Којима је рекао: Ово је починак којим можете дати уморнима да отпочину; и ово је окрепљење; али они не хтедоше да чују.

Али им је реч Господња била заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; мало овде, мало онде; да би ишли, и падали натрашке, и разбили се, и уплели се у замку, и били ухваћени.

Зато чујте реч Господњу, људи подсмешљиви, који владате овим народом што је у Јерусалиму. Јер рекосте: Склопили смо савез са смрћу, и са паклом смо се нагодили; кад прође преплављујући бич, неће доћи до нас; јер смо лаж начинили својим уточиштем, и под обманом смо се сакрили. Зато овако вели Господ Бог: Ево, полажем на Сиону за темељ камен, опробан камен, драгоцен угаони камен, поуздан темељ; ко верује неће хитати. И суд ћу положити за мерило, и правду за висак; и град ће однети уточиште од лажи, и воде ће преплавити скровиште. И ваш савез са смрћу биће поништен, и ваша нагодба са паклом неће опстати; кад прође преплављујући бич, тада ћете бити погажени њиме. Исаија 28:9–18.

Подсмешљиви људи који владају Јерусалимом јесу вође лаодикијске Цркве адвентиста седмога дана, које је Исаија, неколико стихова раније, означио као „пијанице Јефремове“ и „куну охолости“. На Педесетницу је Петар одговорио онима који су тврдили да поруку објављују пијани људи. Временско раздобље позног дажда тиче се истините и лажне поруке позног дажда. Порука од Господа увек производи две класе богомољаца, и обе класе пију вино. Посвећена порука, или посвећено вино, јесте оно што је одсечено од уста неверних у Јоиљу.

Пробудите се, пијанице, и плачите; и ридајте, сви који пијете вино, због младога вина; јер вам је одузето од уста. Јоил 1:5.

У првом поглављу књиге пророка Јои́ла, осуђују се и суде зли виноградары у винограду, који представљају лаодикејску Цркву адвентиста седмог дана, у вези с тим што је „ново вино“ „одсечено“ од њихових уста. Бог је одсекао, односно ускратио, изливање Божјега Духа у позној киши, представљено „приносима од јела и од пића“, од злих пијаних виноградары.

Даровна жртва и наливница укинуте су из дома Господњег; свештеници, служитељи Господњи, тугују. Поље је опустошено, земља нариче; јер је жито пропало, ново вино пресушило, уље клоне. Постидите се, о ратари; ридајте, о виноградаре, за пшеницом и за јечмом; јер је пропала жетва пољска. Лоза је усахла, и смоква клоне; шипак, и палма, и јабука, сва дрвета пољска, увенуше; јер је ишчилела радост од синова човечијих. Опашите се и тугујте, о свештеници; ридајте, служитељи олтара; дођите, ноћ проводите у кострети, служитељи Бога мојега; јер су даровна жртва и наливница ускраћене дому Бога вашег. Огласите пост, сазовите свечани сабор, сакупите старешине и све становнике земље у дом Господа Бога вашег, и вапите ка Господу: Авај за тај дан! јер је близу дан Господњи, и доћи ће као пустош од Свемогућег. Није ли храна истргнута пред нашим очима, да, радост и весеље из дома Бога нашега? Јоил 1:9–16.

Када се Исаијини „пијанице Јефремове“ „пробуде“ код Јоилов, околности у којима се буде јесу порука позног дажда — представљена као „ново вино“. Она је била ускраћена Божјем изабраном заветном народу. „Жито“ у том одломку јесте општи назив за зрнелу, а Реч Божја је Хлеб Небески и у том одломку она је била „расута“.

„Ново вино“ је вест садашње истине која је дошла 11. септембра. „Ново вино је пресушило“ и „одсечено“ је, јер „ново вино“ препознају само они који се враћају Јеремијиним „старим“ стазама, пошто је „нова“ вест увек у сагласју са „старом“ вешћу. Реч преведена као „пресушило“ на хебрејском значи „постидети се“.

Они који се „постиде“ јесу једна од главних тема код Јоилов и пророка. Пијанице Јефремове стиже се своје кривотворене поруке о позном дажду, која се често назива поруком „мир и сигурност“. Три симбола — жито, младо вино и уље — представљају поруку позног дажда. Позни дажд је такође представљен као изливање Светога Духа.

Дело Светога Духа јесте да осведочи о греху, о праведности и о суду, и то управо тим редом. Реч Божја осведочује о греху и представљена је „житом“. Поседовање „новога вина“ означава оне који поседују Светога Духа, који је представљен „кишом“, а такође и „вином“, јер се и „киша“ и „вино“ лако могу показати као порука или наука.

Ипак, ја вам истину говорим: боље је за вас да ја одем; јер ако не одем, Утешитељ неће доћи к вама; а ако одем, послаћу га к вама. И кад он дође, осведочиће свет за грех, и за правду, и за суд: за грех, јер не верују у мене; за правду, јер идем к Оцу своме, и више ме нећете видети; за суд, јер је кнез овога света осуђен. Имам вам још много казати, али сада не можете носити. А кад дође он, Дух истине, упутиће вас у сваку истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити оно што чује; и јавиће вам шта ће доћи. Јован 16:7–13.

Јоилово „жито“ јесте Реч Божја, која осведочава о „греху“. „Праведност“ се показује у онима који су своју човечанску природу сјединили с божанском посредством поруке садашње истине, представљене као „ново“ (садашња истина) „вино“ (порука). „Уље“ је симбол „суда“, јер се „суд“ заснива на томе да ли они којима се суди имају „уље“. Јоилово жито, ново вино и уље јесу осведочење о греху, праведности и суду. Сви елементи дела

Светога Духа у вези с изливањем позног дажда сачињавају истине које треба да испитају лаодикијски адвентизам, почев од 11. септембра, када Јоило заповеда: „Пробудите се!“

Три симбола поруке о позном дажду одговарају трима анђеоским порукама из Откривења четрнаесте главе, а „ратари“ треба да се „посраме“, и „виноградари“ треба да „кукају“. У Јоилу Божји народ никада не треба да се постиди.

И знаћете да сам усред Израиља, и да сам ја Господ Бог ваш, и нико други; и народ мој неће се никада постидети. Јоил 2:27.

Земљорадници и виноградари постидеће се и завијаће, јер је порука о позном дажду, коју износе као кривотворину, немоћна да произведе живот у винограду који им је поверен на старање. Адвентизам од своје пророчице зна да су били позвани да испуне искуство позног дажда, али су плодови поља увенули. Они се стиде и плачу нарочито „за пшеницом и за јечмом“. Принос првина од „јечма“ на дан Христовог васкрсења започео је пентекостну сезону, која се завршила на Педесетницу приносом првина од „пшенице“ на Педесетницу. Пијанице Јефремове се стиде јер су на погрешној страни пентекостне сезоне, која се понавља од 11. септембра до недељног закона, када пада позни дажд.

„Многи су у великој мери пропустили да приме рану кишу. Нису задобили све благослове које им је Бог тако обезбедио. Очекују да ће тај недостатак бити надокнађен позном кишом. Када буде даровано најбогатије изобиље благодати, намеравају да отворе своја срца да је приме. Чине страшну грешку. Дело које је Бог отпочео у људском срцу дајући му Своју светлост и познање мора непрестано напредовати. Сваки појединац мора схватити сопствену потребу. Срце мора бити испражњено од сваке нечистоте и очишћено за пребивање Духа. Рани ученици су се исповедањем и остављањем греха, усрдном молитвом и посвећењем себе Богу припремили за изливање Светога Духа на Дан Педесетнице. Исто дело, само у већој мери, мора се учинити сада. Тада је људски оруђ био дужан само да тражи благослов и да чека да Господ усаврши дело које се тиче њега. Бог је тај који је отпочео дело, и Он ће довршити Своје дело, чинећи човека савршеним у Исусу Христу. Али не сме бити занемаривања благодати представљене раном кишом. Само они који живе у складу са светлошћу коју имају примиће већу светлост. Ако не будемо свакодневно напредовали у испољавању делатних хришћанских врлина, нећемо препознати пројаве Светога Духа у позној киши. Она може падати на срца свуда око нас, али је ми нећемо распознати нити примити.“
Testimonies to Ministers, 506, 507.

У контексту линије коју сестра Вајт назива „педесетничким раздобљем“, „рани дажд“ био је Христос који је дунуо на ученике након што је сишао са Свога небеског састанка после Свога васкрсења. „Позна киша“ у овом контексту била је Педесетница. На алфи педесетничког раздобља неколико капи било је дунуто на ученике, а на омеги су ученици на које је било дунуто говорили огњеним језицима целом свету. Манифестација Светога Духа на почетку и на завршетку. Божанство које посредством поруке преноси Светога Духа човечанству на почетку, и божанство и човечанство сједињени, као што су представљени језицима (човечанство) и огњем (Божанство), те посредством поруке преносе Светога Духа

човечанству на завршетку. Принос првина јечма на почетку сагласан је са Христовим васкрсењем, а два хлеба од пшенице у приносу педесетничких првина сагласна су са Педесетницом.

Та два хлеба јесу једини принос који је укључивао квасац, симбол греха. Хлебови су били печени, те су тако представљали уклањање греха, али су уједно подржавали истину да су два таласна хлеба, која су представљала сто четрдесет и четири хиљаде, били људи и жене који су били грешници, а које је од тих греха очистио Гласник завета у трећем поглављу Малахије. Тако је алфа педесетничког раздобља представљала Хлеб с Неба који поучава Своје ученике, а омега тог раздобља имала је те исте ученике симболизоване као два хлеба која су била подигнута ка небу. Тако се симбол божанства и човечанства у огњеним језицима и подизање таласног приноса, који је представљао ученике како носе поруку свету, сједињују да би указали на то да сто четрдесет и четири хиљаде треба да буду подигнути као принос који савршено представља Исуса Христа, а Исус Христос представља да божанство сједињено са човечанством не чини грех.

Не примити „рани дожд“ а очекивати „да ће недостатак“ „свих благослова које је Бог“ „обезбедио“ са „раним даждом“ „бити надокнађен позним даждом“ јесте „страшна грешка“. Рани дожд јесу Јеремијини „стари путеви“, који су били препознати као пут којим треба ићи 11. септембра. То је „страшна грешка“, а такође и силна заблуда која наводи људе да мисле да имају поруку позног дажда која је сазида на стени, само да би на крају открили да је њихова порука била сазида на песку.

Петар се није стидео да непосредно објасни ко је био, а ко није био пијан у свом представљању сто четрдесет и четири хиљаде током раздобља позне кише. Сви пророци говоре о последњим данима, а Јоил указује на то да се „пијанице Јефремове“ буде и да се суочавају са јасним доказом да је заувек уклоњена предност да буду народ који ће, под силом позне кише, објавити силни поклич трећег анђела. Сто четрдесет и четири хиљаде се развијају и бивају запечаћене током раздобља позне кише, од 11. септембра до недељног закона. То су они који иду за Јагњетом куда год Оно пође.

Петар на Педесетницу представља оне људе који објављују поруку позног дажда, коју он заснива на књизи пророка Јоила. Јевреји, којима је током целокупне своје историје била поверена одговорност да светкују Педесетницу, били су обавештени од стране Петра да се Педесетница, ка којој су све претходне Педесетнице унапред указивале, сада испуњава. Јевреји, као пијанице Јефремове, били су толико опијени вином Вавилона да су оптужили Петра и једанаесторицу да су пијани, док су излагали поруку позног дажда у контексту књиге пророка Јоила. Када се пијанице Јефремове „пробуде“ у петом стиху првог поглавља Јоила, суочавају се са процесом испитивања позног дажда у којем се развијају две класе. У том процесу испитивања једна класа препознаје поруку позног дажда, а друга класа је не препознаје.

„Не смемо чекати позни дажд. Он долази на све који ће препознати и присвојити росу и пљускове благодати који падају на нас. Када саберемо остатке светлости, када ценимо

сигурне милости Божје, који воли да му верујемо, тада ће се испунити свако обећање. 'Јер као што земља изводи свој пупољак, и као што врт чини да никне оно што је у њему посејано; тако ће Господ Бог учинити да правда и хвала никну пред свим народима.' Исаија 61:11. Сва земља треба да се испуни славом Божјом." The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

„Препознати“ значи „присетити се или повратити знање“, јер се вест о позном дажду препознаје посредством светих историја из прошлости које илуструју историју позног дажда. Историја Петра на Педесетницу била је постављена унутар историјске структуре изложене код Јоила. Јоилов оквир, заједно с Петровим испуњењем, пружа два сведока историји Поноћног поклича из 1844. године. Та три сведока (и други) треба да буду „препозната“ као илустрације историје, оквира и вести позног дажда.

Када је Христос дунуо на ученике пошто је узнео и затим се вратио, то је било као „неколико капи“ пре великог изливања на Педесетницу. На почетку и на крају постојало је испољавање изливања Светога Духа. Тих неколико капи од Христа ка Његовим ученицима јесу алфа пентекостне сезоне која се завршава омегом и изливањем поруке од ученика ка свету. Алфа је обележена приносом првина јечма и завршава се приносом првина пшенице. Почетак позног дажда био је обележен рушењем великих зграда Њујорка 11. септембра. То означава почетак историје која води ка недељном закону. 11. септембар представљен је приносом првина јечма, а недељни закон је принос првина пшенице.

Пијанице Јефремове пробуђене су за стварност да ће им њихово царство бити одузето и дато народу који ће доносити одговарајуће плодове. Јоил излаже непослушност пијаница указујући на то да су „принос јестивни“ и „принос наливни“ укинута из дома Господњег и да је „ново вино“ укинута с њихових уста. „Ново вино“ је у јеврејском свеже цеђен сок, али је „вино“ које пијанице пију у петом стиху преврели сок. Две врсте вина, које представљају науку, а у контексту Јоила та је наука порука позног дажда. Пијанице Јефремове пиле су преврели сок, и оне су „одсечене“ од „новог“, свеже цеђеног сока. Две врсте вина представљају две поруке позног дажда, а пијанице су „одсечене“ од чисте поруке. Јеврејска реч преведена као „одсечен“ заснива се на древном заветном обичају пресецања животиња и ходања између њихових делова. Бити „одсечен“ значи бити одбачен као Божји заветни народ.

Књига пророка Јоила поистовећује Божји народ у последњим данима, почев од Милерита, који су настали као последица отпечаћивања књиге пророка Данила 1798. године, и завршавајући са сто четрдесет и четири хиљаде, који настају као последица отпечаћивања књиге пророка Данила 1989. године. У почетку је изливање Светога Духа било представљено временским раздобљем од екстерског таборског сабора до разочарања 22. октобра 1844. године. Та историја испунила је причу о десет девојака из двадесет пете главе Јеванђеља по Матеју, која се до најситнијег слова понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

„Прича о десет девојака из Матеја 25 такође приказује искуство адвентистичког народа.“ Велика борба, 393.

„Често ми се скреће пажња на причу о десет девојака, од којих је пет било мудрих, а пет неразумних. Ова прича се испунила и испуниће се до најситнијег слова, јер има посебну примену на ово време и, као и порука трећег анђела, испунила се и наставиће да буде садашња истина до свршетка времена.“ Review and Herald, August 19, 1890.

„Постоји свет који лежи у злоћи, у обмани и заблуди, у самоме сену смрти, — успаван, успаван. Ко осећа душевне муке да их пробуди? Који глас може допрети до њих? Мој ум је пренет у будућност када ће бити дат знак: ‘Ево Женика иде; изађите Му у сусрет.’ Али неки ће оклевати да прибаве уље за допуну својих светилки, и прекасно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив. То уље је Христова праведност. Оно представља карактер, а карактер није преносив. Ниједан човек не може га обезбедити за другога. Свако мора за себе стећи карактер очишћен од сваке мрље греха.“ Bible Echo, May 4, 1896.

Ко „осећају душевне порођајне муке да пробуде” „svet koji leži u zlu?” Joil odgovara na to pitanje:

И догодиће се да ће се спасти сваки који призове име Господње; јер ће на гори Сиону и у Јерусалиму бити избављење, као што је Господ рекао, и међу остатком који Господ позове. Јоило 2:32.

О овим стварима наставићемо у следећем чланку.

„Касно по подне на дан васкрсења, двојица ученика била су на путу за Емаус, мало место удаљено осам миља од Јерусалима. Ови ученици нису имали истакнуто место у Христовом делу, али су били искрени верници у Њега. Дошли су у град да светкују Пасху, и били су веома збуњени догађајима који су се недавно одиграли. Чули су јутрошњу вест о уклањању Христовог тела из гроба, као и извештај жена које су виделе анђеле и среле Исуса. Сада су се враћали својим домовима да размишљају и моле се. Жалосно су настављали своју вечерњу шетњу, разговарајући о призорима суђења и распећа. Никада раније нису били тако потпуно обесхрабрани. Без наде и без вере, ходили су у сенци крста.“

„Нису били далеко одмакли на свом путу када им се придружио један странац, али су били тако обузети својом сетом и разочарањем да га нису пажљиво осмотрили. Наставили су свој разговор, изражавајући мисли својих срцаца. Разматрали су поуке које је Христос дао, а које, како се чинило, нису били у стању да схвате. Док су говорили о догађајима који су се збили, Исус је чезнуо да их утеши. Он је видео њихову жалост; разумео је противречне, збуњујуће мисли које су у њихов ум доносиле питање: Може ли овај Човек, који је допустио да буде тако понижен, бити Христос? Њихова жалост није се могла обуздати, и они су плакали. Исус је знао да су њихова срца у љубави била привезана за Њега, и чезнуо је да отре њихове сузе и испуни их радошћу и весељем. Али им је најпре морао дати поуке које никада неће заборавити.“

„А Он им рече: Какви су то разговори које водите међу собом путем, и што сте жалосни? А један од њих, по имену Клеопа, одговарајући рече Му: Зар си Ти једини странац у Јерусалиму, који не знаш шта се у њему догодило ових дана?“ Испричали су Му о своме

разочарању у погледу свога Учитеља, „који беше пророк силан на делу и у речи пред Богом и свим народом“; али су, рекоше, „првосвештеници и наши главари“ „предали Га да буде осуђен на смрт, и распели Га“. Са срцима болним од разочарања и са уснама које су дрхтале, додали су: „А ми се надасмо да је Он Онај који ће избавити Израил; а поврх свега тога, данас је трећи дан откако се ово догодило.“

„Чудно је што се ученици нису сетили Христових речи и што нису схватили да је Он унапред прорекао догађаје који су се збили! Нису разумели да ће последњи део Његовог откривења бити испуњен исто тако сигурно као и први део, да ће трећега дана поново устати. То је био део који је требало да запамте. Свештеници и поглавари то нису заборавили. Дан ‘који дође после дана припреме, сабраше се главни свештеници и фарисеји код Пилата, говорећи: Господару, сетисмо се да онај варалица каза још за живота: После три дана устаћу.’ Матеј 27:62, 63. Али ученици се нису сетили тих речи.“

„Тада им рече: О безумни и спора срца за веровање свему што су пророци говорили! Није ли требало да Христос пострада то, и да уђе у славу своју?“ Ученици су се чудили ко би могао бити овај странац, кад тако продире до саме дубине њихових душа и говори с таквом озбиљношћу, нежношћу и саосећањем, и с таквом надом. Први пут од Христовог издања, почели су да осећају наду. Често су пажљиво посматрали свога сапутника и мислили да су Његове речи управо оне речи које би Христос изговорио. Били су испуњени чуђењем, и њихова срца почела су да бију од радосног ишчекивања.

„Почевши од Мојсија, самог Алфе библијске историје, Христос им је у свим Писмима излагао оно што се односило на Њега. Да им се најпре открио, њихова срца била би задовољена. У пуноћи своје радости не би жудели ни за чим више. Али било је потребно да разумеју сведочанство које су о Њему носили праликови и пророчанства Старога завета. На томе је њихова вера морала бити утемељена. Христос није учинио никакво чудо да би их уверио, него је Његово прво дело било да им објасни Писма. Они су на Његову смрт гледали као на уништење свих својих нада. Сада им је из Пророка показао да је то био управо најјачи доказ за њихову веру.“

„Поучавајући ове ученике, Исус је показао важност Старога завета као сведочанства о својој мисији. Многи који се изјашњавају као хришћани сада одбацују Стари завет, тврдећи да више нема никакве користи од њега. Али такво није Христово учење. Он га је толико високо ценио да је једном приликом рекао: ‘Ако не слушају Мојсија и пророке, неће се дати уверити ни ако неко устане из мртвих.’ Лука 16:31.

„То је Христов глас који говори кроз патријархе и пророке, од Адамових дана па све до завршних призора времена. Спаситељ је откривен у Старом завету исто тако јасно као и у Новом. Светлост пророчке прошлости открива живот Христов и учења Новог завета са јасноћом и лепотом. Христова чуда су доказ Његовог божанства; али снажнији доказ да је Он Искупитељ света налази се у упоређивању пророчанстава Старога завета са историјом Новог.“

„Расуђујући на основу пророштва, Христос је својим ученицима дао исправно схватање о томе шта је Он требало да буде у човечанству. Њихово очекивање Месије који је

требало да заузме свој престо и царску власт у складу са жељама људи било је погрешно. То би ометало правилно разумевање Његовог силаска са највишег на најнижи положај који се могао заузети. Христос је желео да представе Његових ученика буду чисте и истините у свакој појединости. Они су морали да разумеју, колико је то било могуће, чашу страдања која Му је била одређена. Показао им је да је страшни сукоб, који они још нису могли да схвате, испуњење завета склопљеног пре постања света. Христос је морао умрети, као што сваки преступник закона мора умрети ако истраје у греху. Све то требало је да буде, али не да се оконча поразом, него славном, вечном победом. Исус им је рекао да се мора уложити сваки напор да се свет спасе од греха. Његови следбеници морају живети као што је Он живео, и радити као што је Он радио, с усрдним, истрајним напором. “

„Тако је Христос говорио Својим ученицима, отварајући им ум да би разумели Писма. Ученици су били уморни, али разговор није јењавао. Речи живота и уверења падале су са Спаситељевих усана. Али њихове очи још беху задржане. Када им је говорио о пропасти Јерусалима, они су са сузама гледали на осуђени град. Али још ни слутили нису ко је њихов сапутник. Нису мислили да предмет њиховог разговора хода крај њих; јер је Христос о Себи говорио као да је неко други. Мислили су да је Он један од оних који су присуствовали великом празнику и који се сада враћа своме дому. Ходао је пажљиво као и они преко оштрог камења, застајући с времена на време с њима ради кратког одмора. Тако су напредовали планинским путем, док је Онај који је ускоро требало да заузме Своје место с десне стране Богу, и који је могао рећи: „Даде Ми се свака власт на небу и на земљи“, ишао поред њих. Матеј 28:18.“

„Током путовања сунце је било зашло, и пре него што су путници стигли до места свога починка, радници у пољима већ су били оставили свој посао. Када су ученици хтели да уђу у свој дом, незнанац је изгледао као да ће наставити свој пут. Али ученици су осећали да их нешто привлачи к Њему. Њихове душе чезнуле су да од Њега чују још више. „Остани с нама“, рекли су. Он као да није прихватао позив, али они су га упорно наваљивали, молећи: „Ноћ се приближава и дан је на измаку.“ Христос је попустио тој молби и „уђе да остане с њима.“

„Да ученици нису устрајно упутили свој позив, не би сазнали да је њихов сапутник васкрсли Господ. Христос никада никоме не намеће своје друштво. Он се занима за оне којима је потребан. Радо ће ући и у најскромнији дом и развеселити и најпонижније срце. Али ако су људи сувише равнодушни да помисле на небеског Госта или да Га замоле да остане с њима, Он пролази даље. Тако многи трпе велики губитак. Они не познају Христа ништа више него што су Га познавали ученици док је ишао с њима путем.“

Једноставна вечерња трпеза од хлеба убрзо је припремљена. Она се ставља пред Госта, који је заузео Своје место на челу стола. Сада Он пружа Своје руке да благослови храну. Ученици устукнуше у запрепашћењу. Њихов сапутник пружа Своје руке управо на исти начин као што је њихов Учитељ некада чинио. Они поново погледаше, и гле, видеше на Његовим рукама белеге од клинова. Обојица одједном узвикнуше: То је Господ Исус! Он је васкрсао из мртвих!

„Они устају да се баце к Његовим ногама и поклоне Му се, али је Он нестао из њиховог вида. Гледају на место које је заузимао Онај чије је тело донедавно лежало у гробу, и говоре један другоме: ‘Зар није срце горело у нама док нам је говорио путем и док нам је отварао Писма?’“

„Али с овом великом вешћу коју треба да саопште, они не могу седети и разговарати. Њихов умор и глад ишчезли су. Остављају свој оброк неокушан и, пуни радости, одмах поново крећу истим путем којим су дошли, журећи да јаве вест ученицима у граду. На неким местима пут није безбедан, али они се пењу преко стрмих места, клизећи по глатким стенама. Они не виде, не знају, да имају заштиту Онога који је путовао путем с њима. Са ходочасничким штапом у руци, они журе напред, желећи да иду брже него што се усуђују. Губе стазу, али је поново налазе. Час трчећи, час посрћући, они хитају напред, а њихов невидљиви Сапутник све време је близу њих.“

„Ноћ је тамна, али Сунце Правде обасјава их. Њихова срца поскакују од радости. Чини им се да су у новом свету. Христос је живи Спаситељ. Они више не тугују за Њим као за мртвим. Христос је васкрсао — изнова и изнова то понављају. То је вест коју носе ожалошћенима. Морају им испричати дивну повест о путу у Емаус. Морају рећи ко им се придружио на путу. Они носе највећу вест икада дату свету, вест радосне објаве од које зависе наде људског рода за ово време и за вечност.“ Чежња векова, 795–801.